

KAPITOLA 12

Lístečka cestou zpátky do tábora ulovila hraboše, seběhla s ním v zubech roklí dolů a doufala, že pokud ji nějaká kočka uvidí, bude si myslet, že byla jen na ranním lovu. V hlavě jí vířily myšlenky na Veverušku a na to, jak se proroctví Hvězdného klanu kolem Veverušky a Ostrodrápa shromažďují jako mlha, lepící se na větvíčky hlodášového keře.

Když se vynořila na mýtinu, uslyšela Myšku, jak hlasitě běduje: „Ten Ostrodráp je pěkný lenoch! Slunce už dávno vyšlo a on ještě není vzhůru. Chci ho vzít na loveckou hlídku.“

„Já ho vzbudím.“ Zářenka, která seděla s Myškou poblíž trsu kopřiv, se zvedla a odešla do válečnického doupěte.

Lístečka měla v břiše nepříjemný pocit, když pomyslela na to, co se stane, až zbytek Hromového klanu zjistí, že Ostrodráp s Veveruškou zmizeli. V tu chvíli se ze školky vynořil Prachovous a zamířil k doupěti učedníků, kde se slunila Bělunka s Rejskem.

„Ahoj,“ pozdravil je válečník. „Neviděli jste Veverušku? Není nemocná? Většinou mě už touhle dobou otravuje, abychom vyrazili.“

Bělunka s Rejskem se na sebe podívali. „Neviděli jsme ji,“ mňoukla Bělunka. „V noci s námi v doupěti nespala.“

Lístečka viděla, jak Prachovous protočil oči v sloup. „Co má zase za lubem?“

Zářenka se prodrala ven z válečnického doupěte a vrátila se k Myšce. Lístečka doběhla k hromadě s úlovky se svým hrabošem, aby slyšela, co si povídají.

„Ostrodráp tam není,“ oznámila Zářenka.

„Cože?“ Myška překvapeně cukla ocáskem. „Tak kde je?“

Zářenka pokrčila rameny. „Musel jít na lov sám. To nevádí, Myško. Bílý mrak a já s tebou půjdeme.“

„Tak dobře,“ souhlasila kočka. Když se Bílý mrak celý rozespálý vynořil z doupěte, vzbudila i Pavoučka a všichni čtyři se vydali ven z tábora.

Prachovous mezitím přišel k hromadě s kořistí a otráveně prosil Hvězdný klan, aby mu poradil, jak má být dobrým učitelem učednici, která nikdy neumí být tam, kde má.

„Kdybys viděla svou sestru,“ zabručel na Lístečku, „řekni jí, že jsem ve školce. A ať si připraví dobrou výmluvu pro to, proč zase někam odešla sama.“ Popadl špačka a vydal se za Kapradinou.

Lístečka ho celou dobu sledovala, pak se teprve otočila a zamířila k tunelu z kapradí, který vedl do doupěte léčitelky. Ulevilo se jí, že se jí Prachovous na Veverušku nevyptával, ale věděla, že čím více času uběhne od chvíle, co se obě kočky ztratily, tím víc otázek budou všichni mít. A ona vůbec nevěděla, jak na ně odpoví.

Kolem poledne už se po táboře začaly šířit fámy. Když šla Lístečka na hlavní mýtinu Popelušce pro jídlo, zaslechla Ohnivého

měsíce, jak hlídkám přikazuje, aby se po zmizelých kočkách porozhlédly.

„Takže Ostrodráp pálí za Veveruškou?“ poznamenal Bílý mrak pobaveně. „No, je to atraktivní mladá kočka, to se musí uznat.“

„Nevím, co zase vyvádějí.“ Ohnivý zněl spíš otráveně než ustaraně. „Až se vrátí, tak si s oběma promluví.“

Lístečka se příkrčila a předstírala, že si z hromady vybírá úlovek. Mezitím se ostatní válečníci vytratili a ona zůstala s otcem a matkou o samotě.

„Víš,“ mňoukla Bouřka na Ohnivého, „Šedý pruh mi pověděl, co se včera večer stalo, když jsi je našel lovit o samotě. Zdá se, že se nevrátili právě od té doby. A podle toho, co mi Šedý pruh řekl o tom, jak jsi s nimi mluvil, nejsem ani moc překvapená, že chtěli na chvíli zmizet.“

„Přece jsem je nenaštval tak moc, ne?“ řekl úzkostlivě Ohnivý měsíc. „Ne tak, aby chtěli opustit tábor?!“

Bouřka se na něj zpříma zahleděla očima zelenýma stejně jako měla Veveruška. „Říkala jsem ti pořád dokola, že u Veverušky nepochodíš s tím, že ji budeš pořád kritizovat a něco jí nařizovat. Udělá vždy přesný opak, jen aby ti ukázala, že se nedá.“

„Já vím,“ povzdechl si Ohnivý. „Ale to proroctví... Oheň a tygr dohromady, potíže pro les. Myslel jsem, že po té záležitosti s Krvavým klanem bude mezi klany mír.“

„Mír panoval po mnoho úplňků.“ Bouřka popošla k Ohnivému a přitiskla mu čumáček k tváři. „A to díky tobě. Pokud nastanou další potíže, není to tvoje chyba. Přemýšlela jsem nad tím znamením,“ pokračovala a když se usadila, zběžně se rozhlédla, jestli není v doslechu nějaká další kočka.

Lístečka se začala cítit provinile a přemýšlela, jestli má vylézt ze stínu na druhé straně hromady s úlovky, ale pokud její matka věděla, že tam je, vůbec si jí nevšímala. Vždyť Lístečka už stejně o vzkazu Hvězdného klanu věděla.

„Zmiňuje oheň, tygra a potíže,“ pokračovala Bouřka, „ale neříká nic o tom, že oheň a tygr ty potíže způsobí, ne?“

Lístečka vnímala, jak veliteli po jeho ohnivě zbarveném kožíšku přeběhl mráz.

„Máš pravdu!“ zamumlal. „To proroctví možná znamená, že nás od těch potíží zachrání.“

„Možná.“

Ohnivý měsíc se narovnal a najednou vypadal velmi mladě. „Tak teď je ještě důležitější, aby se vrátili!“ zvolal. „Sám povedu hlídku.“

„Půjdu s tebou,“ mňoukla Bouřka. Pak zvýšila hlas a dodala: „Lístečko, už jsi měla čas očichat každý kousek z té hromady úlovků. Popeluška už tě bude čekat – a pamatuj si, že jsi slíbila, že žádné kočce o tom znamení Hvězdného klanu neřekneš.“

„Ano, Bouřko.“ Lístečka popadla hraboše a zamířila zpátky do doupěte léčitelky. Přemýšlela, zda by měla přiznat, co jí sestra řekla o jejich výpravě – ale na druhou stranu slíbila Veverušce, že nic neprozradí. Dvě tajná proroctví jí tížila kožíšek jako dešťová voda. Nevěděla, jak by mohla zvládnout dodržet oba sliby a zároveň zůstat věrná své léčitelkové přísaze, že bude vždy jednat pro dobro klanu.

Po zbytek dne Popeluška Lístečku dost zaměstnávala, procházely zásoby bylin a zjišťovaly, které potřebují doplnit, než už opravdu nastane období padajícího listí. Slunce už zapadalo a v chladném

vzduchu bylo cítit mokro, když uslyšely, jak se skupinka koček prodírá tunelem z kapradí.

„To je Ohnivý měsíc,“ mňoukla Popeluška, když vykoukla z dou-
pěte ven. „Ty pokračuj a já zjistím, co chce.“

Lístečka byla ráda, že může zůstat schovaná ve skále a počítat bobulky jalovce. Zahlédla svého otce venku na mýtince, jeho kožich na slunci vypadal jako zářivý oheň, a ustoupila ještě víc dozadu, aby ji neviděl.

„Nikde po nich není ani stopy.“ Ohnivý měsíc zněl vyčerpaně.
„Snažil jsem se vystopovat jejich pach, ale ten déšť v noci ho musel smýt. Můžou být kdekoli. Popeluško, co mám dělat?“

„Nevím, co jiného bys mohl udělat než se přestat strachovat,“ řekla Popeluška rázně, ale zároveň i soucitně. „Pamatuji si párek učedníků, kteří se vždycky z nějakého důvodu vytráceli z tábora. A nikdy se jim nic nestalo.“

„Myslíš mě a Šedého? To bylo jiné. Veveruška...“

„Veveruška má s sebou silného, mladého válečníka. Ostrodráp se o ni postará.“

Následovala chvíle ticha. Lístečka se odvážila zase vykouknout ze skály ven a viděla, jak její otec sedí se sklopenou hlavou. Vypadal úplně zdrceně a Lístečku zaplavila lítost. Chtěla jít ven a utěšit ho, ale nemohla mu říct nic, co by ho uklidnilo, aniž by porušila svůj slib.

„Je to moje vina,“ pokračoval Ohnivý tichým, roztřeseným hlasem. „Nikdy jsem neměl říkat to, co jsem jim řekl. Jestli se nevrátí, tak si to nikdy neodpustím.“

„Samozřejmě, že se vrátí. Les je momentálně bezpečný. Takže ať už jsou kdekoli, budou mít dostatek jídla i přístřeší.“

„Možná,“ připustil Ohnivý, ale nezněl moc přesvědčeně. Aniž by řekl cokoli dalšího, napřímil se a zmizel v tunelu z kapradí.

Když odešel, Popeluška se vrátila do jeskyně. „Lístečko,“ mňoukla, „ty víš, kde je tvá sestra?“

Lístečka se pokoušela tlapkou chytit bobuli jalovce, která se skutálela na podlahu, a snažila se vyhnout očím své učitelky. Když pomyslela na Veverušku, cítila teplo, bezpečí a taky přítomnost dalších koček. Odhadovala, že teď jsou u Havrana, ale jistá si nebyla. Tak odpověděla zcela po pravdě: „Ne, Popeluško, nevím, kde je.“

„Hmm...“ Lístečka na sobě cítila Popeluščin pohled, tak vzhlédla a podívala se své učitelce přímo do jejích modrých očí. Ale neviděla v nich hněv, pouze moudrost a pochopení. „Pokud bys to věděla, tak bys mi to řekla, že ano? Oddanost léčitelů není stejná jako u ostatních koček, ale nakonec musíme být všichni oddaní Hvězdnému klanu a čtyřem klanům v lese.“

Lístečka přikývla a ulevilo se jí, když se její učitelka otočila a začala zkoumat jejich zásobu listů měsíčku.

Nelhala jsem jí, opakovala si Lístečka zbědovaně. Ale ani jsem nepomohla. Ať už šlo o proroctví Hvězdného klanu, nebo ne, znala válečnický zákoník stejně dobře jako každá jiná kočka. Jedna z nejhorších věcí, jakou mohl učedník udělat, bylo lhát svému učiteli, a i když ta slova, která vyřkla, byla pravdivá, cítila se strašně provinile.

Ach, Veveruško, zanaříkala v duchu. *Proč jsi musela odejít?*